

Arrest

nr. 50 974 van 9 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat V. STROOBANTS, loco advocaat K. VERRIJCKEN, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 4 augustus 2009, verklaart er zich op 5 augustus 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 16 juli 2010, verstuurd op 19 juli 2010.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Zula Bazar in het district Khogyani in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U verklaart de taliban te vrezen. U hebt immers een stiefbroer die met zijn gezin in Kabul woont en die werkzaam is voor een Duitse organisatie. Omwille van de werkzaamheden van uw stiefbroer werd u verschillende

keren door de taliban benaderd met de opdracht om contact op te nemen met uw broer en hem te laten stoppen met zijn activiteiten voor deze organisatie. U vertrok richting Kabul en vertelde uw stiefbroer van uw ontmoetingen met de taliban. Hij wou echter niet luisteren naar u en werkte rustig verder. Terug in het dorp werd u nogmaals door de taliban benaderd waarop u terug naar Kabul reisde om uw broer te overhalen zijn activiteiten voor die organisatie stop te zetten. Uw broer werd kwaad en gaf de bewakingsagenten de opdracht om u mee te nemen. Daarop namen mensen van de veiligheidsdienst u mee. U werd ondervraagd door de politie en er een paar dagen vastgehouden. Dankzij de man van uw zus werd u vrijgelaten. Samen keerden jullie terug van Kabul naar Jalalabad. U keerde terug naar uw dorp en merkte dat de andere bewoners van het dorp raar deden tegen u. 's Avonds kwamen vier mannen bij u thuis, ze sloegen u en namen u geblinddoekt mee in de auto. U werd door die mannen meegenomen naar een onbekende plaats waar u opgesloten werd. Na enkele dagen hoorde u schoten, u stampte de deur in en zo kon u ontsnappen. U kon een auto tegenhouden die u terug naar uw streek bracht. Toen u terug thuis was, besloot uw moeder dat het te gevaarlijk was voor u en dat u Afghanistan moest verlaten. Ze contacteerde de man van uw zus en hij kon voor 16000\$ uw reis naar België regelen. Via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bereikte u België, waar u op 5 augustus 2009 asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw taskara, vier foto's van uzelf, een filmpje waarop u te zien bent in Afghanistan, een certificaat van de cursus Engels en de originele enveloppe waarmee de documenten u vanuit Nangarhar werden opgestuurd."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker legt vage verklaringen af over de organisatie waarvoor zijn broer zou werken, weet niet welke functie zijn broer daar uitoefende en kan niet aantonen dat zijn broer daar effectief werkte;
- verzoeker legt vage en tegenstrijdige verklaringen af over zijn opsluiting bij de politie en over zijn ontvoering door de Taliban;
- verzoeker heeft een vestigingsalternatief in Kabul aangezien hij verklaarde dat zijn moeder en oom er verblijven;
- actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet en een manifeste appreciatiefout. Verzoeker geeft aan dat zijn verklaringen allen correct en zo gedetailleerd mogelijk afgelegd zijn, na vertaling, door het CGVS al dan niet bewust verkeerd geïnterpreteerd.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van

vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van deze instanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Verzoekers asielrelaas berust in hoofdzaak op de problemen die hij met de Taliban ondervonden heeft ten gevolge van de tewerkstelling van zijn stiefbroer bij een buitenlandse firma. Aangenomen kan worden dat verzoeker niet elk detail van het beroepsleven van zijn stiefbroer kent, doch niet dat hij niet weet voor welke organisatie zijn broer precies werkte, waar deze organisatie gevestigd was, wat haar activiteiten zijn en welke functie zijn stiefbroer er uitoefende. Verzoeker verklaarde immers twee maal deze organisatie bezocht te hebben. Van verzoeker, die stelt Afghanistan verlaten te hebben omwille van problemen ten gevolge van het beroepsleven van zijn stiefbroer, mag worden verwacht dat hij zich inlicht over dat beroepsleven en blijkt geeft van een minimale kennis hierover. Zijn gebrek aan kennis betreft de kern van zijn asielrelaas en brengt de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang.

De mail van het OCMW Roeselare van 14 juli 2010 die verzoeker bijbrengt en waarin de adresgegevens van de organisatie AGEF zijn opgenomen vermag geenszins het gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker op te heffen. Evenmin toont deze mail aan dat verzoekers stiefbroer werkelijk bij deze firma werkzaam is en/of dat verzoeker hierdoor problemen kende.

Daar waar verzoeker aangeeft dat zijn verklaringen aangaande zijn opsluiting ten onrechte vaag worden genoemd, merkt de Raad op dat verzoeker niet kon aangeven waar hij werd opgesloten en of dit in het politiekantoor was of ergens anders. Hetzelfde werd vastgesteld met betrekking tot zijn ontvoering door de Taliban waarvan hij zelfs niet meer kan duiden wanneer deze ontvoering plaats had. Ook gaf verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij geen eten kreeg, terwijl hij het op Commissariaat-generaal aangaf brood te hebben gekregen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat de deur openstond en hij op deze manier kon ontsnappen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij de deur instampte met zijn voeten. Ook verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij zijn ontvoerders kende en beweerde hij later dat hij hen nog nooit gezien had. Verzoeker weerlegt de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden niet, deze blijven bijgevolg onverminderd overeind. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat verzoekers relaas op basis van zijn vage en tegenstrijdige verklaringen niet geloofwaardig is.

2.3. Verzoeker legt ter terechtzitting nog (fotokopie van) twee stukken neer die respectievelijk zijn afkomst en het feit dat hij gevaar loopt in geval van terugkeer, moeten aantonen. De neergelegde documenten worden bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De originele stukken voorgelegd na de terechtzitting zijn evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat ook deze niet in overweging worden genomen.

2.4. Een tweede middel baseert verzoeker op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout. Ten onrechte heeft het Commissariaat-generaal geoordeeld dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul moet worden beoordeeld, gelet op het feit dat zijn moeder en oom momenteel in Kabul gevestigd zijn. Zijn oom is immers geen echte oom en verzoekers moeder verblijft slechts tijdelijk in Kabul. Verzoeker loopt het risico om in Kabul tevens het slachtoffer te worden van een onmenselijke en ontterende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet daar hij in voortdurende angst zal dienen te leven dat hetgeen hem overkomen is zich zou herhalen.

2.5. Artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft.

Verzoeker gaf aan dat zijn moeder momenteel in Kabul verblijft en er geen problemen heeft. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien niet dat het slechts om een tijdelijk verblijf zou zijn aangezien verzoeker verklaarde dat zijn moeder de problemen ontvluchtte door naar Kabul te verhuizen en er haar intrek bij familie te nemen (gehoorverslag, 2). Verzoeker beschikt bijgevolg over een redelijk vestigingsalternatief in Kabul aangezien van hem kan worden verwacht dat hij zich eveneens in de hoofdstad vestigt waar

zijn moeder momenteel verblijft. De commissaris-generaal heeft bijgevolg terecht geoordeeld dat met betrekking tot het reëel risico op ernstige schade op grond van artikel 48/4, §2, c in geval van een terugkeer naar Afghanistan de veiligheidssituatie van Kabul dient te worden beoordeeld. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in de hoofdstad Kabul geen 'open combat' wordt gevoerd en dat de incidenten in de hoofdstad de vorm aannemen van zelfmoordaanslagen en berrmbommen gericht tegen de Afghaanse en internationale troepen waarbij de gewone Afghaanse burgers niet worden gevisieerd. Ook blijkt het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone burger eerder beperkt. Op basis van deze informatie kan bijgevolg redelijkerwijze besloten worden dat er voor burgers in hoofdstad momenteel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c voorhanden is. Verzoeker brengt geen elementen bij die tot een ander tot een ander besluit kunnen leiden.

Waar verzoeker voor de subsidiaire bescherming verwijst naar de feiten aan de basis van zijn asielrelaas merkt de Raad op dat aan verzoeker, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER